

Це був великий, гарний, дорогий та розкішний будинок. Він стояв серед великого саду, де росло багато дерев, а в ньому жили люди, які мали багато грошей. Вони зберігали гроші в банку, бо там вони лежали у безпеці й зростали, немов трава і дерева в саду. І вони росли так швидко, що кожен з мешканців отримав достатньо грошей, щоб зажити окремо, у власному великому, гарному, дорогому та розкішному будинку. Всі вони так і зробили, окрім дядька Теодора. «Тут я народився і тут помру», — сказав він, і лишився жити сам-самісінький у будинку, а юффрау Фі про нього піклувалася. Все було добре, аж доки дядькові Теодору не відмовили ноги. Він сидів в інвалідному візку і щоразу кричав «що, що?», бо став недочувати.

— Я кажу: хочете ще чаю? — кричала юффрау Фі, і коли він відповідав, що не хоче, вона розгублено йшла собі геть, лишаючи його на самоті. Такого безпорадного в інвалідному візку.

Але прийшов порятунок. Два племінники дядька Теодора принесли йому яблуко. Ні, не фрукт, а комп'ютер, який називався «Яблуко». Вони наввипередки пояснювали дядьку, як він працює. «Це — миша, дядьку! Вам потрібно лише клікнути. Дивіться, отак!» Натискаючи на мишу в його кістлявій руці, вони вказували на картинки на екрані, що світився: «Пляшка вина, краватка, коробка вівсяної крупи, авто, штани, газонокосарка, солом'яний бриль, велосипедні шини... бачите?»

Дядько кивав.

— Лише натисніть, і вам привезуть усе, що треба. А банк автоматично заплатить.

Дядько знову кивнув. До цього він звик.
Ціле життя за все платив банк.

— Виходить, дядьку?

І це виходило, краще ніж з юффрау Фі. Дядько Теодор і далі жив у розкошах, сидячи за спеціально запрограмованим комп'ютером. Він дивився на екран, натискав рукою на мишу, і все, що йому було потрібно, пливало до будинку.

Усе, що було потрібно дядькові? Він справді був сам у будинку? Ні. В будинку мешкали й інші. Багато інших мешканців, але це були не люди, а миші. Знизу й догори будинок був заповнений маленькими, сірими домашніми мишами, звісно, крім вітальні, де жив дядько Теодор. Туди не насмілювалася забігти жодна миша,

але решту будинку вони перетворили на казна-що. Повигризали ходи у стінах, прорили тунелі під підлогою, зробили гірки біля сходів, побудували гнізда у подушках, лабіринти в матрацах, але це ще було півбіди. Найцікавіше почалося з появою Білого.

Білий!

Одного дня з'явився він, біла як сніг миша. Наче привид, що світився, він виліз з дірки біля решітки в стіні холу, і від нього дивно пахло. Запах був жахливим, мерзенним, чужоземним, а червоні оченята світилися. Не така особа, щоб одразу нападати і виганяти, але хто його знає. Вони мовчки стояли і витріщалися, доки найзухваліший не спитав:

— Агов, ти що, зі снігу?

Біла миша похитала головою, не для того, щоб сказати «ні», а для того, щоб, оглянувши хол, сходи, гірки, сказати:

— Який жахливий безлад!

Жахливий безлад! Його голос теж звучав дивно! Може, він якийсь чаклун? І що

це за зауваження? Дехто розлютився, дехто злякався. Зухвалий знову наважився спитати:

— Ти хто такий, га?

Тепер Білий відповів:

— Я номер 2703 з лаби. На прізвисько Тутсенбіл.

Це була складна відповідь. Вона звучала дуже незвично, якось по-чужоземному.

— Тутсенбіле, пане Тутсенбіле... — зашепотіли шанобливо навколо, — з лапи. Лапа, де це?

— Там, де живемо ми, Білі, відповіла диво-миша, — і де нам роблять уколи.

— Уколи?

— Так, від них ми набираємося розуму.

— Розуму! — Сірі миші поштиво, але трохи недовірливо розступилися, аж тут Білий запитав:

— Він нічого не робить?

Вони не зрозуміли: — Хто?

— Той, чий запах я чую, — сказав він, — старий.

Він мав на увазі дядька Теодора з вітальні.

— А, той! Ні, він не становить загрози, — сказали вони, — ніколи не з'являється.

— Цей будинок, — вели вони далі, безпечний. Ані котів, ані людей.

— Отже, — сказав Білий, — я все ж хочу його побачити, бо якщо він з тих, хто робить уколи, я звідси втечу. Це ж доволі боляче.

Трохи боязливо вони показали йому дірку під шафою з червоного дерева у холі, через яку можна потрапити до вітальні.

— Будь ласка, будьте обережні, пане..!

— Я звик до людей! засміявся він.

Але у кімнаті увагу білої піддослідної миші № 2703 з лабораторії на прізвисько Тутсенбіл привернув не дядько Теодор, який спав, звисившись набік в інвалідному візку, а сяючий екран комп'ютера. Там він побачив на кар-

тинках картоплю, мотузку, лампочку, пляшку, носовичок, каву, білизну, чай, бекон, сир. На столі перед екраном він помітив клавіатуру, а поряд ВСЕМОГУТНЮ МИШУ. На хвилину в нього запаморочилося в голові, та за мить Білий, який отримав у лабораторії вісім уколів із розумом, якому вдалося перегризти власну клітку, який, незважаючи на Людину, Кота, Сокола, Сову, Вужа дістався до будинку, цей Білий зрозумів, що з БУДИНКУ можна зробити рай.

І він зробив.

Уночі, коли дядько Теодор лежав і хропів, він проник до вітальні, щоб за допомогою обраного молодого асистента зробити необхідні замовлення. Цей асистент, якого звали Фрікс, рухав ВСЕМОГУТНЮ МИШУ за командою «ліворуч» або «вгору», доки стрілка на екрані не вказувала на необхідний товар, а потім після кивка боса він стрибав на Всемогутню Мишу. Лунав звук «клік», і наступного ранку, викликаючи у дядька Теодора легке занепокоєння з приводу погіршення пам'яті, з'являлося сало для гірок, мотузка для підйомників, подушки для м'якіших нірок, газети для їх оздоблення, рис, кукурудза, горох, боби і сир, сир, сир. О, смачнющий, старий, запашний і крихкий едамський сир. І коли білий розумник навчив Сірих натискати носом на кнопки, щоб уночі запалювати світло, вони геть очманіли від радощів і кричали:

— Слава, слава Тутсенбілу, Великому білому мудрецеві!

Так вітальня стала Святою Святих, де дядько Теодор тронував, наче божество, а Тутсенбіл, немов верховний жрець, сипав на них незліченними благами: їжею та винаходами. Багатство! Розкіш! Могутність! Сірі геть розгулялися. Щоправда, були й жертви. Передовсім через електрику, до якої не можна так просто підходити, не можна гризти дроти. Що стосується кнопок, тепер вони знали: треба просто

натиснути

мордочкою і всюди

засвітяться сонця, або заграє музика, або ж трапиться щось інше, поки незнайоме. Але Тутсенбіл це відкриє, він усе винаходив завдяки розуму, отриманому в лабораторії. Тільки вогню вони поки не мали, він був для них недосяжний, але й цьому Білий коли-небудь зарадить, у майбутньому, він над цим працює. Так, з Тутсенбілом вони могли все, стали господарями в будинку, де життя було гарним, багатим та розкішним, ще багатшим, ще розкішнішим, ще приємнішим. Наїдатися досхочу, танцювати і спати, що ще потрібно миші?

Це все звучить чудово, але були миші, які захотіли більшого й отримали його. Про це ти дізнаєшся згодом.

Чутки про таке розкішне життя почали доходити до польових мишей, які жили у саду біля будинку. Це були дуже прості мишки, з довгим хутром. Їх було чимало і жили вони великими сім'ями. Одна із цих сімей з чотирнадцятьма дітьми мешкала трохи осторонь у норі під соснами за галявиною. Милі дітки щодня хоробро виходили разом з батьком та матір'ю на пошуки їжі, розсипаючись і стрибаючи у високій траві. «Остерігайтеся Сокола, — кричав батько, — бо він упаде каменем з неба і схопить вас прямо в кігті».

У польових мишей тяжке життя. Повертаючись з пошуків їжі додому, вони зазвичай недораховуються одного-двох діточок, бо окрім Сокола є ще Сова, Вуж і Безнадійне Блукання, з якого не поверталася жодна дитина.

Вісселдінк, сьома дитина — найкмітливіший. Він зметкивав, що Сокіл і Сова бачать по колиханню верхівок трави, де біжить миша. «Не крутіть хвостом! — кричав він. — Цим ви себе викажете! Ви маєте скрадатися! Тихенько!»